

не види нѣкой кацналата птичка и да не ѝ попрѣчи. Едни тѣ отъ всички живи твари на земята поискаха да отгърватъ Спасителя отъ кръснитѣ мжки. Но гвоздеятъ бѣше голѣмъ, а човчицата — твърде малка и слаба.

Къмъ полунощъ гвоздеятъ се разклати. Радостна, птичката доби нова сила и току да го изтегли, стана нѣщо неочаквано за нея. Тѣлото потръпна въ предсмъртни мжки, и отъ раната въ ребрата бликна кръвъ. Нѣколко капки отъ тая кръвъ капнаха върху шийката на птиченцето и обагриха перцата. То се оплаши и писна. Другата птичка долетѣ, изписка сжщо тѣй и долепи човчица до устата на Христа. Сега отъ нея не излизаше топилъ дѣхъ. Тя бѣше студена и бездушна.

Новъ писъкъ разцепи мрака на нощта, и птичката се стрелна нагоре къмъ небето да догони отлетѣлата душа на Спасителя и да я върне въ тѣлото. Тѣ дветѣ ще извадятъ гвоздеитѣ, и Христосъ ще може пакъ да трѣгне между хора и животни за тѣхното спасение. Когато хората сж добри, ще бжде добре и на всички твари по земята. Но напусто. Душата я нѣмаше горе изъ висинитѣ. Птичката дълго се въртѣ въ кръгъ и най-сетне се спуствна отново надолу — да види окървавената си другарка.

Когато забеляза, че тя си оправя съ човка кървавитѣ перца, птичката литна пакъ.

И все така отъ тогава до днесъ. Червеношийката оправя окървавенитѣ си отъ кръвта на Христа перца, за да видятъ всички, колко чиста, колко свѣтла е Неговата кръвъ, а Чучулигата дири душата му. Тя иска да я върне между хората. Душата на Богочовѣка.

С. Чилингировъ